

plaats in het geheel der opvoeding gaat verloren. Ook dit zijn praktische bezwaren, geen beginselargumenten, gelijk wij hierna hopen aan te toonen.

Lichamelijke oefening, laat ons dit vasthouden, is geen ontspanning, geen spel. Zij vereist inspanning, gelijk ook de geestelijk-zedelijke vorming. Deze lichamelijke oefening en vorming moet, zal zij haar doel bereiken, doordacht zijn, op verhooging en versteviging der lichamelijke krachtsopenbaring, het goed functioneren van het lichaam aangelegd moeten zijn. Zij zal systematisch, methodisch moeten zijn. Daarom kan en mag zij niet overgelaten worden aan het particuliere inzicht. Dan geschiedt zij te hooi en te gras; de een heeft voorkeur voor dit deel, de ander voor dat deel der oefening. De jeugdige heeft krachtens den aard van zijn leeftijd, het stadium der opvoeding, ook bij de lichamelijke oefening en vorming, leiding nodig, leiding, evenals die hem voor de geestelijk-zedelijke vorming verstrekt wordt. Wij weten geen enkel principiële motief, waarom leiding wel verstrekt mag worden bij de geestelijk-zedelijke vorming, maar niet bij de lichamelijke vorming en oefening. Zij is geboden, die leiding. Evenals de Jeugdvereniging daartoe dienstbaar wil zijn voor de geestelijk-zedelijke vorming, heeft de vereniging voor Lichamelijke Oefening dienstbaar te zijn voor de lichamelijke vorming. Onzes inziens is het één met het ander gegeven. De eerste wil een paedagogisch instituut zijn. De vereniging voor Lichamelijke Oefening wil ook een paedagogisch instituut zijn. Zelfs bij de wedstrijden van het Ned. Christelijk Gymnastiekverbond is het eerste doel: „de animo tot geregelde oefening te verhoogen om daardoor, met vermindering van alle buitensporigheden, de geoefendheid der leden op te voeren.”

Het argument kan naar voren gebracht worden, dat daarmede echter de GEORGANISEERDE lichamelijke oefening nog niet geboden is. Bestaan er voor de persoonlijke oefening van het lichaam, gelijk de heer Schouten voorstaat, geen boeken, geen handleidingen. Wij weten dit ook wel. Mijn weder-vraag is: „bestaan er voor de persoonlijke geestelijk-zedelijke vorming ook geen boeken, ja het boek, de Bijbel. En daarom dus ook geen georganiseerde geestelijk-zedelijke vorming? Daarmede zou het bestaansrecht onzer Jeugdverenigingen voor de geestelijk-zedelijke vorming aangetast zijn. Niemand wil dit toch, allermindst de heer Schouten.

Uit welke principiële motieven zijn onze Jeugdverenigingen voor de geestelijk-zedelijke vorming ontstaan? Uit deze motieven: zij behoeden den jongen mensch in zijn geestelijk-zedelijke vorming voor het gevaar der eenzijdigheid; zij prikkelen hem tot activiteit, zij beantwoorden aan den drang naar aansluiting, naar samenwerken, den jeugdleefstijl eigen; zij brengen karaktervorming. Dezelfde argumenten gelden en pleiten voor de georganiseerde lichamelijke oefening en vorming. De heer Schouten, die de lichamelijke oefeningen in persoonlijke wil doen bestaan (deze mogen ook niet verwaarloosd worden, evenmin als bij de geestelijk-zedelijke vorming (voorstudie), zet haar op grond van wat wij uiteenzetten, te veel naar achteren en geeft aan de lichamelijke vorming niet die plaats, welke haar toekomt.

En al wat nu verder aangevoerd wordt van provinciale en nationale organisatie, „welke een en ander te presteeren hebben om haar „noodzakelijkheid” te bewijzen; van de wedstrijden, demonstraties en uitvoeringen, enz., waardoor de lichamelijke oefening niet haar plaats in het leven behoudt, welke zij moet houden, is een zaak der praktijk. Onze Jeugdverenigingen voor de geestelijk-zedelijke vorming werken ook maar niet ieder op zich zelf, maar haar Bonden willen dienstbaar zijn aan haar arbeid, de noodige leiding en voorlichting verstrekken. Wat zou er anders van den arbeid der plaatselijke Jeugdvereniging terecht komen? Ook hier wil men „de prestaties” zoo hoog mogelijk opvoeren! En voor „excessen” waken! Gelijk ook het werk der Christelijke organisaties voor de lichamelijke oefening moet zijn, temeer omdat op dit terrein, dit erkennen wij, het gevaar voor excessen uit den aard der zaak groter is. Maar de beschuldiging, dat de Christelijke organisaties voor lichamelijke oefening als DOEL op zichzelf, kan niet gehandhaafd worden. Geen enkele dergelijke Vereniging zal dit zeggen en zij zal er in de praktijk voor waken. Nog op de laatste vergadering van het Ned. Chr. Gymnastiekverbond is dit uitdrukkelijk uitgesproken, gelijk het ook tijdens de Olympische Spelen 1928 zich tegen dit gedoe verklaarde, daar deze spelen bevorderden de maximale prestatie van den enkeling, terwijl ze weinig beteekenden voor de lichamelijke opvoeding van de massa; dat zij in de hand werkten het verafgoden van den mensch en bevorderden de ontheiliging van den Zondag.

KNOPPERS.

UIT DE SCHRIFT

Martelaarsgeest.

Maar Naboth zeide tot Achab: Dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik u de erve mijner vaderen geve! (1 Koningen 21:1)

Toen kwamen de twee mannen, zonen Belials, en zetten zich tegenover hem; en de mannen Belials getuigden tegen hem, tegen Naboth, voor het volk, zeggende: Naboth heeft God en den koning gezegend. En zij voerden hem buiten de stad, en steenigden hem met steenen, dat hij stierf.

1 Koningen 21: 3 en 13.

Naboth wordt door den Heere gesteld tot een getuige, die de eer van Gods Wet den verteder van 's Heeren ordinantiën nadrukkelijk voor oogen stelt. Door hem heeft God Zijn Naam verheerlijkt tegenover den goddeloozen Achab.

Naboth doet denken aan Job. Alléén, het proces gaat hier nog verder. Moest de satan Jobs leven ontzien, bij Naboth wordt hem toegelaten, door de hand van Izébel, ook diens leven aan te tasten. Naboth staat alzoo in de rij der martelaars, die om den Naam en de zaak des Heeren zijn gedood. Deze ontzettende geschiedenis moet worden beschouwd in het licht van het gebed, door Luther uitgesproken in den nacht vóór den rijksdag te Worms: „Heere, wat er van ons terecht komt, doet er niet toe, als Uw Naam slechts verheerlijkt wordt.”

Wie hier ziet op de dingen van beneden, gevoelt allicht medelijden met den armen Naboth. Dan komen verschillende vragen in het hart op, die wij, inplaats van ze over de lippen te doen komen, veeleer hebben te weerstaan. De vraag, hoe deze historie toch is overeen te brengen met de rechtvaardigheid Gods, overschrijft de grens, die wij ten opzichte van de leidingen des Heeren altijd streng hebben te eerbiedigen.

Maar wie Naboth beschouwt in het licht des geloofs, als een man, die opkomt voor Godes eere; die verwaardigd wordt in Gods kracht pal te staan voor het onkreukbare van 's Heeren Wet; die genade ontvangt voor den Naam en de zaak des Heeren zichzelf en al het zijne gewillig ten offer te brengen, gevoelt, inplaats van medelijden, heilige verwondering in de ziel.

Naboth is een helder brandende kandelaar in den tempel des Heeren. Hij betoont met de daad God lief te hebben boven alles. Zoo staat hij naast de apostelen, die, als zij gegeeseld waren, niet bedroefd, maar verblijd heengingen, wijl zij verwaardigd werden om 's Heeren wil smaadheid en verdrukking te lijden. Hij was, evenals Paulus, bereid voor 's Heeren Naam niet alleen te lijden, maar ook te sterven. Hij heeft een licht van genade ontvangen, bij welks helderen glans de schittering van alle aardse dingen dof en mat werd voor zijn oog.

Behoort Achab tot de goddeloozen onder de goddeloozen, Naboth staat in de rij der uitnemendsten onder de heiligen, die door den Geest des Heeren bekwaamd werd, zich boven het kleine, het gewone en alledaagsche van dit leven te verheffen. Niet huis en erf, niet brood en kleeren, maar 's Heeren Naam en 's Heeren Wet zijn hem van alle dingen het hoogst. Daarvoor houdt hij zelfs zijn leven niet te lief.

De geschiedenis van Naboth spreekt met bijzonder nadruk tot het volk des Heeren van dezen tijd, met zijn zoo sterk op den voorgrond tredend materialistisch karakter. De kinderen onzer eeuw jagen naar geld en goed. Om God en Zijn Woord bekommeren zij zich niet. En helaas! ook bij menig belijder van 's Heeren Naam hebben de stofelijke dingen in hart en leven veel te groote plaats. Door den geest der eeuw besmet, is menig christen in gevaar, om, als het aankomt op de keuze of den eisch van het gebod Gods te gehoorzamen of den wil van een invloedrijk patroon te doen, het gebod des Heeren geheel of ten deele terzijde te stellen. Men tracht dan het beschuldigend geweten te stillen door de gedachte: „om zijn brood, om de welvaart van zijn gezin, doet een mensch al wat”. Maar één gulden in de vreeze Gods en met 's Heeren gunst verkregen, is tot grooter zegen dan tien gulden, die wij aannemen uit de hand van satan en wereld.

Tegen dit al méér dreigend gevaar van onzen tijd moeten de geloovigen ernstig op hun hoede zijn, biddende, een kloeken geest te mogen ontvangen, die vrijmoedig en getrouw maakt, om uit te komen en op te komen voor den eisch van 's Heeren heilige Wet. Om een kloeken geest, die niet terugdeinst voor hoon en smaad. Om den geest van het martelaarschap, die, als de nood het vordert, bereid is voor de Waarheid gewillig zware offers te brengen; die dus, al zou men er veel om moeten derven, de getrouwe belijdenis niet verloochent of verzaakt.

't Is de genade en de eere der martelaars geweest, dat zij voor de waarheid Gods goed en bloed niet te kostbaar hebben geacht. Geen duimbreed weken ze, ook niet bij de vreeselijkste bedreigingen. Pal bleven zij staan — in het gezicht van het schavot en den brandstapel. Wat in de toekomst

gebeuren zal, kan ons hart doen beven. Doch thans worden wij voor zulk een vuurproef, in onderscheiding van andere landen, nog niet gesteld. De vervolging van den modernen tijd is smaad en hoon, achteruitzetting en stofelijke schade.

Zij het de bede van ons hart, dat de Heere ons, en vooral ook onze zonen en dochteren, de genade verleene, de eere Gods en den heiligen eisch van Zijn gebod boven alle andere dingen te doen gelden.

De genade der getrouwheid maakt een eenvoudigen godvruchtigen daglooner tot een held, die zich vorstelijk gedraagt ten opzichte van den Heere en van de menschen. Zulke kloekmoedige getuigen zijn mannen van hoogen adel. Zulke trouwe Christelijke mannen en vrouwen heeft de Kerk des Heeren in onzen tijd dringend nodig. Mannen en vrouwen, jongelingen en jongedochters, die niet wijken voor den geest der eeuw, omdat de liefde Gods door den Heiligen Geest in hun harten werd uitgestort.

H.

J. P. T.

KERKELIJK LEVEN

De Berkhoff's vele vergissingen in weinig regels.

Over de chiliastische denkbeelden van den christ. pred. ds Berkhoff behoeft ik niet te schrijven; dat heeft hier prof. Aalders gedaan op onverbeterlijke wijze; van diens argumenten heeft trouwens ds B. niets wezenlijks geraakt; hij zal er trouwens niet aan kunnen ontkomen.

Ik zou dus aan zijn meeningen zeker hier geen artikel wijden, als ds Berkhoff niet zelf mij in het debat betrokken had. Een antwoord daarop hier te geven, kan niet als bestrijding mijnerzijds worden aangezien; en het heeft dit voordeel, dat men zoo eens een heel ongezochte gelegenheid zich verschaffen kan, om eens een „steekproef” te nemen in zijn populaireren apologetischen voorraad. Het feit, dat voor ds B.'s z.g. antwoord-artikel reclame gemaakt wordt per advertentie en dat dit artikel, hoe leeg en schimmig ook, als men het legt tegenover de concrete argumenten van ds B.'s opposenten, wordt aangedien als antwoord op die argumenten, geeft te meer zin aan mijn voornemen, ds Berkhoff, althans voorzover hij mij bespreekt, beleefd van antwoord te dienen.

In „Het Zoeklicht” staat een verslag, zeer ruim, en blijkens de advertentiecampaigned, toch wel door ds B. zelf erkend (het verradt trouwens zijn aanvullende hand), een verslag van een rede, die hij hield, om zijn bestrijders van repliek te dienen. Daarin raakt mij deze passage:

Spr. kan ook niet nalaten Bunjan te noemen, die zelfs zoo ver ging, dat hij geloofde, dat de Christus-regering zou komen als de 7e periode der wereld, die hij verwachtte na het jaar 6000 (waarin Spr. hem nog niet waagt te volgen). Newton werd genoemd en Spurgeon, F. B. Meyer, August Hermann Francke, Krummacker, Dächsel, e.a., Bettex de bekende Christelijke Apologeet, en niet te vergeten Theod. Zahn, die staat voor de letterlijke opvatting van Openb. 20.

Ds Schilder haalt dezen theoloog in zijn klein boekje (over de Openbaring?) niet minder dan 54 maal met groote eenstemmigheid aan, maar als het komt aan Openb. 20 zwijgt Ds Schilder over Zahn en is Theod. Zahn voor heel het leger van theologen dood.

Ik heb na lezing van dezen passus mijn „kleine boekje” van 278 bladzijden (De Openb. v. Joh. en het soc. leven, 2e druk, Meinema, Delft) nog eens meewarig aangekeken, en heb eens de noten gecontroleerd. Het bleek mij, dat het getal van 54 aanhalingen de eerste onjuistheid is. Mijn controle levert op: 12 maal de Inleiding op het N. T., en 5 (of 4) maal de kommentaar op de Openb. Ik kan me verteld hebben, vermors mijn tijd niet aan verdere controle, doch zeg wel: wat hier staat is in elk geval onwaar. Als ds Berkhoff zóo telt, dan weet men tevens, wat men denken moet van de „stapels brieven”, let wel, door ds B. ontvangen van „geref. predikanten”, die hem smeeken, „om Gods wil niet terug te gaan”; want „gij hebt het”. Ik geloof van die „stapels” ook niets (indien predikanten der Geref. Kerken bedoeld zouden zijn).

Voorts, wat wil ds Berkhoff nu eigenlijk? Suggestief voor het volk praten, is gemakkelijk; maar een man, die ernst betracht, zal natuurlijk kunnen antwoorden: ds Schilder had Zahn volstrekt niet aan te halen over het chiliisme, of het 1000-jarig rijk, want reeds een blik in zijn tekstregister overtuigt ieder, dat hij daarvan niet gehandeld heeft. En wie dan nog wat verder bedenkt, haalt straks zijn schouders op over heel dit hol geapologetiseer. Stel u voor: als Zahn „staaf voor de letterlijke opvatting” van Openb. 20, dan zal dit toch wel moeten blijken uit zijn KOMMENTAAR op dit hoofdstuk? Welnu, ieder kan controleren, dat de TWEEDE druk van mijn „Openb. van Joh. en het soc. leven” verschenen is in 1925. En Zahn's kommentaar op Openb. 20 is pas uitgekomen in 1926! Volksvoorlichting! Misschien heeft ds B. in zijn kast een ex., waarin het jaar-

tal 1924 dan missadadelijk helft (C tweede staat dan eerste hier krijg minder v heel het

Maar e erger mis hierop let a. ds E maar zeg een indr haar zoo (de term o.m. Het 1000-jarig schappelij b. maa goed lee structi Berkho maken. Leunt dan door

Ds Ber uitleggings dingen ge ons versta aan het zien in h hoewel n bij Zahn worden w brengt h de dood en dit ge (605). En de ander GOD van hierin ligt Op de vr een antw daad ond gansche, heid God (verwezen baar acht tus met 2 meente in „1000 jaar op de no schen in vel gebor verblinder VERNIET KEERING is geen t als de tw naam wel hel is ma vernietigin de „verbe ds B.'s eis verwonder waarop d hoogen t Ze zijn voeten zi schen. Do bij Zahn,

Maar, k een opva Dat ha voorstaat, derling Openb. deert” de beel het h hoff, Nat ook ds B leerde chi tusschen Christus zijds, èn Openbarin schreven aan, waar gedeelten dat dit h wat op O ruim, tot Openb. 2 liasme. Welnu, Zahn iets feit, dat 1 21:8 SA 22:7.